

Rom 12, 21

21: Bli ikke overvunnet av det onde, men overvinn det onde med det gode!

Når vi ser på disse ordene i sammenheng med verset foran, ser det ut til at meningen først og fremst er denne: La ikke din uvenns ondskap overvinne deg, så du også bli ond! Men overvinn hans ondskap med din uavlatelige kjærlighet, slik at du forvandler ham til din venn! Men da må du, som vi nylig sa, først overvinne ditt eget hjertes ondskap, så denne ikke får makt over den tilgivende kjærligheten. Hvis du blir liggende i hat og hevnløst, da er du "overvunnet av det onde", og da av et dobbelt onde. Det onde i din uvenn har slått seg sammen med det onde i ditt eget hjerte for å friste deg til hat og hevnløst. Og de har vunnet over deg når du unnskylder din egen ondskap, og ikke vil tilgi, elske og gjøre din neste alt godt.

Når du da er overvunnet av det onde, da er du også dobbelt ulykkelig. Ikke nok med at du ligger i hat og uvennskap med ditt medmenneske. Det er jo i seg selv en fredløs og ulykkelig tilstand. Men gjennom det samme hatet og uforsonligheten er du også stengt ute fra Guds nåde og vennskap. For Herren Kristus har uttrykkelig sagt: "dersom dere ikke tilgir menneskene deres overtredelser, da skal heller ikke deres Far tilgi dere deres overtredelser" (Mat 6: 14-15, 5: 23-26, 18: 32-35).

Det er altså en svært alvorlig sak, dette å ikke la seg overvinne av det onde, så vi blir liggende i hat og uforsonlighet. Ja, dette er helt nødvendig for at vi kan nå fram til evig liv. Der er en helt spesiell side ved dette ondet, nemlig hatet. For det vitner om din sjels stilling til Gud, til synden og til nåden. For bare du sier at du ikke kan tilgi en bestemt person, så sier du dermed samtidig at du kan unnvære Guds nåde og tilgivelsen for syndene dine, ja, at du kan unnvære din sjels evige frelse!

Men bare du virkelig kjenner din egen synd, og Guds nåde blir uunnværlig for deg, da kan du tilgi den største urett mot deg. Men hvis du ikke kan det, så be Gud forbarme seg over deg, og vekke deg opp både i forhold til din synd og til Guds dyrebare nåde. Da kommer du nok til å kunne tilgi hva som helst, og ikke la deg overvinne av dette dødelige ondet; det uforsonlige hatet.

men overvinn det onde med det gode! Dette vil da aller først si: Overvinn din uvenns ondskap med bare å vise ham all mulig kjærlighet og gode gjerninger (v. 20). Med et "mildt svar dempes harme" (Ord 15: 1). Et uvennlig blick møter du med et varmt og vennlig blick. Når du vet at naboen din taler vondt om deg, så tal om noe godt du vet om ham. Så kan også han få høre det du har talt om ham, og bli påvirket til å bli din venn. Hvis han ikke vil hjelpe deg med noe du trenger, så pass på å bruke en anledning til å hjelpe ham med noe han trenger, osv. Slik "overvinn det onde med det gode". Det

er som en tvekamp mellom din uvenns ondskap og ditt tålmod, din kjærlighet og dine velgjerninger. Pass på at dette "gode" hos deg ikke blir overvunnet, men tvert imot overvinner uvennens ondskap. For hvis bare det gode hos deg ikke overvinnnes og opphører, men du isteden bare fortsetter i kjærlighet og gode gjerninger, da vil i de fleste tilfeller også ondskapen overvinnnes gjennom dette. Men om dette siste likevel ikke skulle skje, så har du i alle fall overvunnet det farligste ondet, når bare du har overvunnet ditt eget hjerte, og kan få bli i kjærligheten.

Men også dette ondet; alt det som rører seg i ditt eget hjerte, kan også bare overvinnnes gjennom en annens kjærlighet; gjennom nåden i Guds hjerte. Hvis du bare kjemper i egen kraft mot ditt hjertes ondskap, blir du snart overvunnet. Det som må skje er at Guds store kjærlighet, som gjør at han alltid tilgir alle dine synder, blir åpenbart for hjertet ditt. At den alltid får herske der. Da vil du også alltid bli drevet til inderlig og kjærlig miskunnhet mot din neste. Og da har du også i dypeste forstand "overvunnet det onde med det gode".

Slik foregår de kristnes kamper og seirer. Verden kaller det å seire når en har lyktes i å hevne seg på sine fiender. I Kristi rike består seieren i at en ikke hevner seg, at en overvinner sin trang til å hevne seg. De kristne kjemper først og fremst mot sin egen ondskap. Og at den kan nedkjempes er den seieren de mest fryder seg over. Men når de også må kjempe mot andres ondskap, så bruker de kjærlighet og gode gjerninger til å nedkjempe den med. Å, måtte Gud med sin store, evige kjærlighet bare mer og mer tenne vår lyst til denne kampen - å "overvinne det onde med det gode"!

Og slik slutter dette tolvte kapitlet, fullt av dyrebare formaninger og lærdommer. Her har vi fått se hvordan den rette apostoliske formaning er. Her har vi sett dens dype, evangeliske klippegrunn: "Jeg formaner dere ved Guds barmhjertighet". Den store hovedsaken i all sann gudsfrykt; at vi gir oss selv helt som offer for Gud. Ikke lenger lar oss danne lik denne verden, men blir forvandlet ved fornyelsen av vårt sinn. Vi har sett omtalt de viktigste Åndens frukter og de kristnes gode gjerninger, og formaning til et bibelsk liv. Vi har sett ydmykhet og kjærlighet skildret, og kjærligheten i praksis, gjennom oppriktighet, vennlighet, tjenersinn, medlidenhet, forsonlighet osv.

Å, så skjønne, så dyrebare og kjære alle disse lærdommene er, når bare "ånden er villig", på grunn av den frie nåden er glad og innstilt på det gode. Da blir også loven kjær for oss, når vi er blitt frigjort fra loven, - frigjort fra dens domsrett og trusler. Da stemmer vi hjertelig i med David: "Herre, dina rätter aro dyrebarare än gull, ja, mer än fint gull i mängd; de ero sötare än honung, ja, mer än renaste honung" (Sal 19: 10-11). Lovet være Gud! Vi har sett mye av disse Herrens kostelige retter, og i de kapitlene vi har igjen får vi se ennå mer. Måtte så bare Herren gi oss rikelig av sin Hellige Ånd, så vi ikke bare forstår og vet, men av hjertet elsker og gjør det som er velbehagelig for ham! Amen.